

*Nem akartam
beleszeretni
a halott férjem
ikertestvérebe...*

FROM THIS
e pillanattól fogva
MOMENT

fine
selection

MELANIE HARLOW

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MELANIE HARLOW

FROM THIS

e pillanattól fogva

MOMENT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Paulnak és Danielle-nek, akik nélkül nem tudtam volna befejezni ezt a könyvet. Mindkettőtököt szeretlek.

A ti örömetek maga a bánat, mely igaz orcáját mutatja.

És ugyanazon kút, melyből kacagástok buzog fel, nemegyszer volt már könnyekkel telve.

Hogyan is lehetne másképp?

Minél mélyebb árkot hasít lényetekbe a bánat, annál több öröm befogadására lesztek képesek.

– Khalil Gibran

(Fordította: Révbíró Tamás)

ELSŐ FEJEZET

HANNAH

AZT HITTEM, SZELLEMET LÁTOK.

Azt, amelyiket már százszor láttam az elmúlt tizennyolc hónap során, miközben mindenféle hétköznapi teendőit végezte. A mögöttem jövő autót vezette. Előttem ment át az úton. A parton kocogott, izzadsága átáztatta a kopott Michigan State-pólóját, ami látszólag magától megsokszorozódott a szennyesben.

És minden alkalommal bedőltem neki. Minden alkalommal, *minden egyes alkalommal*, a szívem kissé hevesebben kezdett verni. *Tudtam! Tudtam, hogy valójában nem is halt meg.* Tévedtek. Nekem volt igazam. Még mindig köztünk van.

Pedig nem. Természetesen nem.

– Hannah?

De a hangja is tökéletesen ugyanolyan volt.

Elakadt a lélegzetem, és egy pillanatra elöntött a remény, mielőtt felfogtam volna, hogy a férfi, akinek olyan az arca, a hangja és a keze, mint a férjemé, és éppen mellettem áll a Foley's zöldséges részlegén, valójában nem kísértet, hanem az ikertestvére.

– Wes – zökkentem vissza a valóságba. Erőltetetten elmosolyodtam, reméltem, hogy ha derűsnek nem is, legalább vidámnak tűnök. Belül azonban reszkettem. Azóta rettegettem ettől a pillanattól, hogy megtudtam, Wes visszaköltözik, hogy átvegye az édesapja praxisát. Azt, amelyiket Drew-nak kellett volna. – Szia!

Megöleltük egymást, amihez lábujjhegyre kellett állnom, ahogy régen, amikor Drew-t öleltem meg. Wes mellkasa kemény és izmos volt, sötétkék pólót viselt. Drew-nak is volt egy majdnem pont ugyanilyen. *Ne vegyél levegőt! Ne vegyél levegőt! Ez egy jó nap volt, és ha olyan az illata, mint Drew-é, akkor egy szempillantás alatt átbillen a mérleg.*

Elhúzódtunk, Wes keresztbe tette a karját, és Drew szürkészöld szempárjával nézett vissza rám. Nem tudta leplezni a bennük ülő szomorúságot.

– Jó újra látni.

– Téged is – hazudtam, közben a jegygyűrűmet csavargattam.

Örökgyűrű volt. *Örökkévalóság.* Micsoda átverés!

– Hogy vagy?

– Én... jól. – Nem voltam jól, sohasem leszek már jól, de már megtanultam, hogy jobb azt felelni, amit az emberek hallani akarnak. – És te?

– Jól. Az időeltolódás még egy kicsit kikészít.

Bólintottam. Wes az elmúlt pár évet Afrikában töltötte, ahol az Orvosok Határok Nélkülénél önkénteskedett. A temetésre hazalátogatott, de abban a pár napban robotpilótára kapcsoltam. Nem tudtam eldönteni, hogy ez a testem védekező mechanizmusa-e, vagy mi, de olyan dermedt voltam, hogy szinte semmit sem éreztem. Semmi értelme nem volt. Halálos kimenetelű szívroham harmincnégy évesen? De hát tökéletes egészségnek örvendő orvos volt! Egy

élete teljében lévő férfi! Apa és férj és fiú és testvér és barát! Nem halhatott meg... ez abszurd. Még előtte állt az egész élete.

És terveink voltak! Még több gyereket terveztünk, és ki akartuk alakítani a kertet, és Európába akartunk utazni. Volt vacsorafoglalásunk, és ott volt az apja nyugdíjazása, és egy hároméves gyerek, akit még tizenöt évig kellett volna nevelni. És a *Trónok harcában* csak a harmadik évad feléig jutottunk. Nem halhatott meg éppen *akkor!*

Több mint egy hét kellett ahhoz, hogy a döbbenet teret adjon az elvakult gyásznak, ami után hetekig egyedül azért keltem ki az ágyból, hogy hányjak. Fogalmam sincs, kivel talákoztam akkor. Szerencsére édesanyám velem maradt, hogy vigyázzon Abbyre, és mire kikészülődtem a ködből, addigra Wes már elment.

Örültem neki.

A látványától még most is elhomályosult a tekintetem. *Hirtelen belém hasított a düh. Honnan veszi a bátorságot ahhoz, hogy a férjem arcát viselje, a hangján szóljon, és ugyanazzal a szempárral nézzem vissza rám, amitől a sírás kerülget?*

Értelmetlen, gyerekes és igazságtalan volt, de az özvegység tesz ilyenné – illetve még az álmaimat is összezúzza, és a hátralévő életemet egy nem létező B terv alapján kell leélnem, amire nem is vágytam, de nem tehettem ellene semmit.

– Hogy van Abby? – kérdezte.

A lányom nevének említésére megengyhültem. Mély levegőt vettem. Abby az életem értelme.

– Jól. Alig várja, hogy jövő héten elkezdje a sulit.

– Suli. Húha! – mosolyodott el, és megrázta a fejét. A szeme sarkában ráncok jelentek meg, ahogy egykor Drew-nak is. – Alig várom, hogy találkozhatssak vele. Átmehetnék valamikor a héten? Hoztam neki néhány apróságot Afrikából.

Nem. Maradj távol tőlünk.

– Ó, persze.

– Remek. Anyánál és apánál lakom, amíg nem találok saját lakást, tehát nincs is messze.

Bólintottam. Az apósoméék egy nagy, saját tervezésű házban laktak a tóparton, a város szélétől pár mérföldre. Mégis túl közelinek éreztem.

– Hé, nem lenne kedved átugrani ma este vacsorára? Hozhatnád Abbyt is. Epedezem a házi kosztért, ezért anya szószban sült sertészeleteket csinál. Ezért is vagyok itt. Megfeledezett egy hozzávalóról, és felajánlottam, hogy elmegyek érte.

– Nem érünk rá – vágtam rá. – Programunk van.

Nem hazudtam, pedig képes lettem volna rá, hogy ne kelljen átmennem aznap este vacsorára. Nem Lenore főztje volt a probléma, csak nem álltam készen arra, hogy szembe üljek ezzel a szellemmel az asztalnál. És az anyósom még *jobb* napjaimon is idegesít.

– Ó! Akkor majd máskor – pillantott Wes az üres kosaramra. – Nos, hagyom, hogy folytasd a bevásárlást. Örülök, hogy láttalak, Hannah.

Összeszorított ajakkal rámosolyogtam, és a kijárat felé indultam, otthagytam a kosaramat, és kisiettem az ajtón anélkül, hogy bármit is vettem volna. Dolgozott bennem az adrenalin. *Feljegyzés saját magamnak: vásárolj másik üzletben.*

A kocsimban már biztonságban éreztem magamat, vettem néhány mély levegőt, és a kormánykereket szorongattam. *Minden rendben van, minden rendben van.*

De nem volt.

Összeszorítottam az ajkamat, vártam, hogy a pulzusom megnyugodjon. Nehéz lesz, hogy látnom kell majd őt a városban.

Elővigyázatosabbnak kell lennem, hogy elkerüljem ezt. Fejben készítettem egy listát azokról a helyekről, ahova járhat, figyelembe véve, hogy a szüleinél lakik. Az üzletekről, a postáról, a borbélyról, amely útba esik. Arról az útvonalról, amelyen munkába járhat, és ahol valószínűleg kocoghat. Az éttermekről, a kávézókról és a benzinkútról... Mindegyiket elkerülöm majd, és imádkozom, hogy ő se keresztezze az utamat.

Épp csak sikerült megbékélnem az életemmel, és ez a béke túl törekeny ahhoz, hogy kockára tegyem.

Hazafelé vettem egy pizzát és egy kis adag salátát vacsorára, mert a bevásárlás elmaradt. Az italtólba is beugrottam, mivel aznap este nálam ült össze a gyászfeldolgozó csoport, amelyikbe jártam. Vörösboros özvegyek, anyám előszeretettel nevezett így minket.

– Nem nyomasztó? – kérdezte. – Hétről hétre másról sem beszéltek, mint hogy elvesztettétek a férjeteget.

– Másról is beszélünk – feleltem, pedig valójában nem.

A gyász, a veszteség és az igazságtalanság határozta meg a mindennapjainkat, az interakcióinkat és az érzéseinket. Már nem voltunk ugyanazok a nők, mint korábban, és úgy éreztük, rajtunk kívül ezt senki sem értheti meg. A régi barátaink fájdalmasan emlékeztettek minket a korábbi életünkre, az új barátainknak meg fogalmuk sem volt arról, hogy min mentünk keresztül. Velük önmagam lehettem, nem kellett attól tartanom, hogy elítélnek azért, amit mondtam, gondoltam, tettem vagy éreztem.

Abby és a bébiszittere a járdára rajzolgattak krétával, amikor beálltam a ház elé. Megkönnyebbültem, amikor megláttam szőke,

göndör haját, ahogy az alkotása fölé hajolt. Ő a mindenem, és most már neki is én. Tudomást sem vettem a fehér fakerítésről, ami megragadta a figyelmünket Drew-val, amikor megnéztük ezt a vidéki stílusú, tóközeli házat, és a tornácon elhelyezett két nagy és egy kicsi hintaszékre sem néztem rá, ahogy az óriási kőre sem, amire Drew vastag, fehér számokkal ráfestette a címünket. Csakis a lányomra figyeltem.

– Mami! – szaladt oda hozzám, amint kiléptem a garázból.

A karomba kaptam őt, mire körém fonta a végtagjait, és arcát a nyakamba fúrta. Minden munkanap végén így üdvözölt, és megkasadt a szívem, ha arra gondoltam, hogy attól tartott, nem jövök haza. A terapeutája biztosított afelől, hogy Abby biztonságban érzi magát, és tudja, hogy szeretem, aminél többről nem is álmodhatnék, de mégis hogyan érezhetné magát teljesen biztonságban egy olyan világban, amelyből egyik pillanatról a másikra tűnt el az apukája? Azok után, hogy azt mondta, *nemsokára jövök*, megpuszilta a fejét, elindult futni, és soha többé nem jött haza? Mégis hogyan? Mégis hogyan tehetné bárki is?

Kifizettem a bébiszittert, megettettem és megfürdettem Abbyt, olvastam neki, és betakargattam. Minden este megválaszoltam egy kérdését, vagy meséltem neki valamit az apukájáról, hogy ne felejtse el. Annyira kicsi volt még, amikor meghalt. Az igazágtalanságba bele-sajdult a szívem – abba, hogy talán elfelejti azt a férfit, aki annyira szerette őt, aki sírt, amikor először vette kézbe, aki soha nem lehet tanúja az élete nagy eseményeinek. Én is apa nélkül nőttem fel, és megszakad a szívem, amiért az ő életében is ott tátong majd az a lyuk.

– Milyen volt apu ötévesen? – kérdezte aznap este.

– Nem tudom biztosan, szívem. Nem ismertem még aput ötéves korában.

Miért is nem kérdeztem őt többet a gyermekkoráról?

– Hogy nézett ki?

– Majd kérek képet a nagyitól – ajánlottam.

– Jó – egyezett bele.

– Melyik dalt kéred?

– A *Lullaby of Birdlandet*.

Meséltem Abbynek, hogy Drew szerette hallgatni, ahogy ezt a dalt dúdoltam, amikor még a pocakomban volt, és gyakran kérte ezt. Elénekeltem neki, és megpuszítottam illatos kis arcocskáját.

– Jó éjt!

– Jó éjt!

Miután lehunyta a szemét, még egy pillanatig ott maradtam vele, és hátrasimítottam nedves haját az arcából. Napról napra egyre jobban hasonlított Drew-ra, bár a haja és a bőre világosabb tónusú. Az olasz gyökereimnek nyoma sincs, amire az anyósom gyakran rámutatott. Nem mintha nyíltan durva lett volna, de mindig az volt a benyomásom, hogy úgy gondolja, nem vagyok elég jó a fia számára.

Wesen gondolkodtam, és azon, vajon milyen lenne Abbynek, ha találkozna. Vajon összezavarodna? Az éjjeliszekrényén volt egy kép, amit a kezembe vettem. Drew szerepelt rajta, ahogy a karjában tartja Abbyt kisbaba korában. *Bárcsak ne lennének ennyire egyformák!* Azonban néhány szemkörnyéki ránctól és Afrikában kissé megbarapult bőrétől eltekintve, a férfi, akit a Foleysban láttam, pontosan úgy nézett ki, mint az, aki ezen a fotón szerepel.

Felsőhajtottam, és visszatettem a képet a helyére, majd lementem a földszintre. Megpillantottam magamat a tükörben, ami a bejárati ajtó mellett lógott, és meglepődtem, milyen sápadt vagyok, főleg augusztushoz képest. Aranybarna bőröm megfakult, barna szemem fénytelen volt, a hajam árnyalata valahol a fakéreg és a kutyaszar

között helyezkedett el a színskálán. Közelebb hajoltam, és észrevettem, hogy az ősz hajszálaim is kezdtek előbújni. Pfuj. Egy pillanatra elgondolkodtam rajta, hogy Wes vajon mit gondolhatott rólam, amikor meglátott. Csupán árnyéka lehettem annak a lánynak, akit megismert.

Nem mintha létezne még az a lány.

Elfintorodtam, ahogy végigmértem magamat. Tíz évet öregedtem az elmúlt tizennyolc hónap alatt. A fájdalomtól ráncos lett a homlokom, a szemem alatt sötét karikák ültek. Ha eszembe jutott megfésülni a hajamat, mielőtt rendezetlen lófarokba fogtam, az már jónak számított. Végre sikerült leadnom a tíz pluszkilót, amit felszedtem, amikor Abbyvel voltam terhes, aztán lement még tíz, és az idomaim eltűntek.

Mit számít? Kit érdekel egyáltalán, hogy milyenek az idomaim?

A konyhában ettem egy kis salátát és Abby pizzájának szélét, majd elmosogattam, és rendet raktam a nappaliban. Eleinte azt szerettem volna, hogy a házban minden egyes szőnyeg, lámpa és bútor pontosan úgy maradjon, ahogyan akkor volt, amikor Drew még élt, hogy az egész ház egy emlékhely legyen neki, vagy a közös életünknek. Fél évvel később azonban átrendeztem az egészet, hogy úgy érezzem, valamit irányíthatok az életemben. Új ágyat vettem, átfestettem a konyhát, ültettem egy új sövényt a ház elé, és eladományoztam a kocsiját, a ruháit és a könyveit. Nem enyhítette a gyászomat, sem a félelelmemet, miszerint az életben *semmire sem* lehetünk befolyással, csupán egy légüres, bizonytalansággal teli térben lebegünk. Ember tervez, Isten végez, vagy hogy is mondják.

Nem voltam mindig ennyire pesszimista. Réges-rég még teli voltam reménnyel és álmokkal, előttem állt az élet, és rengeteg lehetőség rejtett. Szerettek, és a szeretet mindent legyőz, nem igaz?

A szeretet minden problémát megold, minden sebre gyógyír, hegyeket mozgathat meg, hidat építhet, ledöntheti a falakat.

De a férjemet nem menthette meg. Nem adhatta vissza a lányomnak az apját. És engem sem verhetett már át.

Adj időt magadnak, mondták a barátaim. És adtam is. Napról napra egyre jobban lettem. Szerettem az új munkámat a Valentini Farm Panzióban, jól éreztem magam a munkatársaimmal, remek barátaim voltak, egy imádni való, lenyűgözően jól alkalmazkodó kislány anyukája voltam. De már nem dédelgettem kislányos álmokat.

Egyes problémákat nem lehet leküzdeni. Egyes folyókon lehetetlen átkelni.

A szeretet nem győzedelmeskedik minden felett.

– Lefeküdtem a fás sráccal – jelentette be Tess, egy negyvenéves, háromgyerekes anyuka, aki tíz hónappal korábban tízévnyi házasság után veszítette el a férjét agytumor miatt.

Tátott szájjal meredtünk rá. Épphogy csak leültünk. Még a bort sem töltöttem ki.

Tess azonban nem vesztegette az időt.

– Tényleg megtettem. Azért jött, hogy lecsiszolja a fa tuskóját, amit múlt héten vágott ki, és ott volt póló nélkül, izzadtan... Egyszerűen elvette az eszemet. Még a nevét sem tudom.

– Hogy történt? – kérdeztem, miközben töltöttem a poharakba.

Négyen voltunk a csoportban. A legfiatalabb tag huszonnyolc éves, a legidősebb hatvanvalahány, a munkánk és a végzettségi szintünk, a bőrszínünk és az érdeklődési körünk is különbözött, de összehozott minket egy esemény, ami alapjaiban formálta át az életünket.

– Egész végig az ablakon át bámultam, ahogy kint dolgozik – kezdte. – Aztán, mielőtt megálljt parancsolhattam volna magamnak, azon kaptam magamat, hogy felvettem egy forrónacit, beparfümöztem a nyakamat, és kimentem a hátsó kertbe, hogy megkérdezzem, nem jönne-e be egy hideg italra.

Parfüm. Nekem van még egyáltalán parfümöm? Ez is olyasmi, mint a bikini, a gyanta vagy a fogamzásgátló, már egyáltalán nem gondoltam rá.

– Hol voltak a gyerekek? – kérdezte egyikük, amikor leültem Tess mellé a kanapéra, és magam alá húztam a lábamat.

– A nagyszüleiknél vannak a héten – felelte, és a füle mögé túrta szőke haját. – Először maradtam napokra egyedül a házban Chuck halála óta.

A csoport részvétlenül mormolt valamit. Mind tudtuk, milyen üresnek érződik ilyenkor a ház. Megőrjíti az embert.

– Aztán mi történt? – sürgette Grace.

Ő volt a csoportunk legfiatalabb tagja, a középiskolai szerelmét veszítette el, aki útszéli bombára hajtott Afganisztánban. Éppen terhes volt a kisfiukkal.

– Bejött a házba, én meg rávettem magamat. A konyhapadlón csináltuk – szorította össze a szemét Tess. – Három perc alatt végzett is.

– És... jó volt? – kérdezősködött Grace.

– Igen – pislogott Tess, a szeme könnybe lábadt. – Fantasztikus volt.

Leesett az állam. Arra számítottam, azt mondja majd, hogy nem. Mégis hogyan érhetne fel a szex egy idegennel ahhoz, amilyen a férjével volt? Nem is ismerte a srácot. De nem akartam, hogy Tess

rosszul érezte magát. Belekortyoltam a boromba, és igyekeztem egyetértést erőltetni az arcomra, amikor folytatta.

– Szinte reméltem, hogy nem lesz az, értitek? De remek érzés volt. Úgy éreztem... *élek*. Az alatt a három perc alatt, amíg együtt izzadtunk, nem gondoltam sem Chuckra, sem a gyerekekre, sem a gyászra, sem a büntudatra, semmire sem... Szerintem még a fás fiúra sem. Csak vágytam valamire magamért, valamire, ami eszembe juttatja, hogy még itt vagyok. Azt, hogy még *érzek*. Azt, hogy még *élek*. Mert... – emelte meg a vállát – őszintén szólva, voltak már kétségeim...

Mind bólintottunk. Ismerős volt mindannyiunknak a szibbadtság, ami kívül-belül átjár, a rettegés, hogy soha nem érzed már semminek az ízét. De már a gondolatától is felfordult a gyomrom, hogy másik férfival kerüljek intim viszonyba. El sem tudtam képzelni. Egy harmincöt éves, csont és bőr egyedülálló anyukát, aki szerelmes egy halott férfiba, senki sem találna szexinek.

– De borzalmasan érzem magamat – szípotgott, a szemét dörzsölte. – Szégyellem magamat, hűtlenségnek érzem.

– Nem kellene – mondta határozottan Anne, aki a csoport legidősebb tagja és mindannyiunk fogadott anyja. – Tudod te is.

Egyetértően hümmögtem, de legbelül Tess-szel értettem egyet. Már azt is hűtlenségnek éltem meg, amikor csupán *ránéztem* egy másik férfira, akit jóképűnek találtam. Bele sem mertem gondolni, mennyire enném magam azon, ha rá is mozdultam volna.

– De Chuck még csak tíz hónapja ment el. Túl korai, nem? – kérdezte Tess.

– Ki mondja? – vett ki egy zsebkendőt a dohányzóasztalon álló dobozból Anne, amit átadott Tessnek. – A gyászrendőrség?

Egy emberként hördültünk fel. Mind tapasztaltuk már, a jóakaró barátok vagy családtagok, sőt, még idegenek is megmondták nekünk, pontosan hogyan és meddig kellene gyászolnunk, mintha létezne rá jó módszer, de mi mégis elszúrnánk. Egy kisvárosban ez még rosszabb, hiszen itt pletykások az emberek.

– Te jó ég, hogy utálok a gyászrendőrséget! – fintorgott Grace. – Ha valaki még egyszer azt mondja nekem, hogy ideje lenne továbblépnem, behúrok neki.

– Vagy azt, hogy még túl korai lenne – egészítette ki Anne.

– Vagy azt, hogy tudja, min megyek keresztül, mert ő is egyedülálló elvált – kortyolt nagyot a borból Tess. – Ha kapnék egy centet minden alkalommal, amikor ezt hallom...

– Vagy azt, hogy ő azt akarná, hogy boldog legyek, és már nem is leszek fiatalabb – ráztam a fejemet. – Azt hiszik, én nem tudom? És mégis miért hiszik az emberek, hogy azt akarná, hogy rögtön ágyba vigyek mást? Attól nem lennék boldogabb.

– Senki sem érti – ingatta a fejét Grace. – A múlt héten a sógor-nőm látta, hogy még mindig benne van Mark száma a telefonomban, és kiakadt rám. Azt mondta, örült vagyok, és nem is akarok jobban lenni.

Tess lehunyta a szemét, és mély levegőt vett.

– Beszéljünk másról. Hannah, hogy érezted magad a héten?

Mély levegőt vettem.

– Drew egytetűjű ikertestvére, Wes hazajött Afrikából. Ma találkoztam vele.

– Hol? – szisszent fel Grace.

– A Foley'sban – lötyögtettem a sauvignon blanc-t a poharamban. Az arcomra gyászos mosoly ült ki. – Azt hittem, szellem.

– Kicseszett szellemek – morgott Tess.

– Ja, alig bírtam megszólalni, olyan gyorsan eljöttem, ahogy csak lehetett. Még csak be sem vásároltam.

– Nem hibáztatlak – nyugtatott Grace. – Senki sem hibáztathat. Ez tényleg nagyon felkavaró.

– Szeretne átjönni hozzánk, hogy meglátogassa Abbyt – sóhajtottam. – Úgy láttam, szeretne az élete része lenni.

– Ami azt jelenti, hogy a te életedé is – egészítette ki Tess. – Képes lennél kezelni?

– Nincs igazán választásom. Kegyetlenség lenne kizárnom a lányom életéből. Éppen azért maradtam itt, hogy az apja családjának közelében lehessen. Az én családom nincs itt. De *annyira nehéz* lesz együtt látni őket.

Anne megpaskolta a karomat.

– Ne rágd magad ezen. Ha jó ember, biztos vagyok benne, hogy megérti, milyen nehéz neked látni őt.

– Jó ember. – Azon kaptam magam, hogy szinte mosolygok, eszembe jutott egy emlék. – Valójában őt ismertem meg először. Ő mutatott be Drew-nak.

– Valóban? – billentette oldalra a fejét Tess. – Nem is tudtam.

– Igen. Éppen munkát kaptam egy vendéglőben Detroitban, és Wes gyakran odajárt tanulni. Ő és Drew abban az évben fejezték be az orvosit a Wayne State-en. Emlékszem, nagyon meglepődtem, hogy mennyire mások, mert annyira egyformák voltak.

– Milyen tekintetben voltak különbözőek? – kérdezte Grace.

– Nos, először is, Drew azonnal rám mozdult, *rengeteget* beszélt, de Wes sosem flörtölt velem. Még az is felöltött bennem, hogy talán nem a lányokhoz vonzódik, de aztán kiderült, hogy csak nagyon visszahúzódó, főleg Drew-hoz képest, aki mindig a figyelem középpontjába került.

– Wes volt már házas? – érdeklődött Tess.

– Nem – gondolkodtam el. – Drew egyszer mesélte, hogy volt egy komoly barátnője az egyetemen, de szakítottak, mire megismer-tem őket. Az esküvőnkre sem hozott senkit. Azt hiszem, minden idejét a karrierjének szenteli. Drew-val négy évig voltunk házasok, egy kezemen meg tudom számolni, ez idő alatt hányszor találkoztunk Wesszel. Drew-nak mindig nagyon hiányzott.

– El tudom képzelni. Az ikrek általában közel állnak egymáshoz – billentette oldalra a fejét Anne. – Van rá esély, hogy *segítene*, ha beszélnél vele?

Átgondoltam.

– Nem tudom. Kedvelem West, de félek, értitek? Végre úgy érzem, tudom kezelni a dolgokat, de nagyon megrázott, hogy ma lát-tam őt. Majdnem pánikrohamot kaptam a kocsimban.

– Akkor adj magadnak időt – tanácsolta Anne. – A jófiú elfogadja a korlátaidat. Talán találkozhatna Abbyvel az anyósodéknál, vagy valami. Aztán ha készen állsz, hogy találkozz vele, akkor jelentkez-hetsz.

Bólintottam, de nem voltam biztos benne, hogy valaha is készen állok majd.

MÁSODIK FEJEZET

WES

MÉG MINDIG HATÁSSAL VAN RÁM.

Hány éve is már annak, hogy először megláttam az étterem pultja mögött? Beléptem, úgy üdvözölt, mint egy régi barátot, és minden kétséget kizáróan tudtam, hogy a világ leggyönyörűbb lánya mosolygott rám.

Az első perctől fogva vonzódtam hozzá.

De nem voltam túl ügyes, amikor lányokkal kellett beszélni. Sosem találtam a megfelelő szavakat. Mi van, ha rosszat mondok, és elutasít? Drew, velem ellentétben, nagyon jó volt ebben. Sosem jelentett gondot neki, hogy beszéljen a lányokkal. *Mindenkivel* megtalálta a hangot. Meg tudta győzni a tanárát, hogy adjon neki jobb jegyet, rá tudta venni a szüleinket, hogy engedjék el a büntetését, ki tudta dumálni a szurkolólányokat a szoknyájukból és be az ágyába néhány perc alatt.

Engem ez azonban sosem zavart. Gyerekkorunkban mindig ketőnk nevében beszélt. Ez nekem így meg is felelt, mert visszahúzódom voltam. Hevesen védelmezett engem, mintha négy évvel, és

nem négy perccel lett volna idősebb. És amikor bajba kerültünk, azonnal magára vállalta az egészet. Nem akarta, hogy bárki kiabáljon velem. Hagytam, hogy mindig ő válasszon először. A felső ágyat. A nagyobb sütit. Az anyósülést. Néha hagytam nyerni a versenyeken, pedig kicsit gyorsabb voltam. Átpasszoltam neki a korongot, ahelyett hogy kapura lőttem volna. Az ő sikereit mindig megünnepeltem, a sajátjaimra viszont nem szerettem felhívni a figyelmet.

De elválaszthatatlanok voltunk. Legjobb barátoknál is többek. Még testvéreknél is többek. Az emberek azzal viccelődtek, hogy képesek vagyunk olvasni egymás elméjében, de valójában szerintem csak nagyon jól ismertük egymást. Bármit megtettem volna érte, és ő is értem, még akkor is félreállt volna, ha bevallottam volna, hogy tetszik nekem Hannah.

És valóban tetszett.

Egy hónapig szinte mindennap eljártam abba a vendéglőbe. Mindent szerettem benne. Olyan könnyű volt beszélgetni vele. Évődött velem, amiért szombat este is tanultam. Minden vendég arcára mosolyt csalt. Együtt énekelt Sarah Vaughnnal, és tudta is a szöveget. Hatalmas szeletet adott abból a finom pitéből, ami után az ember megnyalja a tíz ujját.

Ó, te jó ég, az a pite! Almás, barackos, tökös és pekándiósz. Felmelegítve szolgálták fel, vaníliafagyival körítve. A fagyalgot is ő készítette, ezt mégis hogy a francba lehetne überelni? Ő csinálta a pitét és a fagyit.

Csak azért tudtam meg, mert megkérdeztem, vehetnék-e egy egész pitét, hogy hazavigyem anyám születésnapjára. Sosem felejttem el azt az estét, azt, amikor az egész elkezdődött *köztük*.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Hannah vigyorgott.

– Melyik pitére gondolsz?

– Ó, talán legyen a pekándiós – pillantottam az üvegszekrényre a pult melletti helyemről.

– A sós karamellás-pekándiós? Jó, csinálok neked egyet.

– *Tē* csinálod?

Elpirult, és lesütötte a szemét, a kezét nézte, miközben újratöltötte a kávécsészémet, a szempillája szétterült az arcán. Az övé volt a leghosszabb, legszebb szempilla, amit valaha láttam.

– Igen. És a fagyit is.

– Komolyan?

Szélesen és kissé megilletődötten mosolygott, de láttam rajta, hogy büszke magára.

– Igen. Ahogy a muffint, a fahéjas csigát és a süteménynyalókát is.

– Pékséget kellene nyitnod, vagy ilyesmi.

Letette elém a csészét, és megvonta a vállát.

– Nem értek az üzlethez. Csak sütni szeretek. A kreatív része érdekel.

– Nos, az anyám megőrül majd érte. Délről jött, és azt vallja, hogy a Mason–Dixon-vonaltól északra nem kapsz jó pekándiós pitét.

– Ő nem süt, ugye? – halványult el Hannah mosolya. – Mert ha igen, akkor nem vihetsz a pitéből. Megsértenéd vele.

– Tényleg?

Komorán bólintott, elkerekedett a szeme.

– Hú, oké. Azt hiszem, akkor nem viszek.

– Bocsi. Csak neked akarok segíteni. Az anyám a hússzósszal van így – villanyozódott fel. – De bármikor szívesen sütök neked megrendelésre. Hogy ízlett, amit ma ettél?